Cina – o masă sacră a Zeilor?

Ideea-cheie:
Despre cum Cina devine o masă sacră de tip mitologic, unde pâinea și vinul sunt transformate în „trup” și „sânge” și participarea la ele este condiție de mântuire. Aceasta este o deturnare profundă, aliniată simbolismului religios păgân din Misterele antice.

1. Cina în tradiția profeților – semnul alianței

În Vechiul Testament, mesele nu sunt ritualuri mistice, ci semne de alianță, încredere și loialitate. Exemple:

- Avraam mănâncă cu Melhisedek: vin și pâine, dar fără transformare mistică.
- Moise și bătrânii mănâncă în prezența lui Dumnezeu pe Sinai (Exod 24:11), fără teamă și fără magie.
- La Paște, mielul este mâncat cu ierburi amare, ca amintire a eliberării din Egipt, nu ca un „trup divin”.

Ideea de bază este clară: o masă este un simbol de relație, nu un canal de transfuzie mistică.

2. Isus instituie o masă de legământ, nu o magie sacră

Când Isus ia ultima cină cu ucenicii, spune:

„Să faceți aceasta spre pomenirea Mea.”(Luca 22:19)

Nu spune:

- că vinul devine sânge real,
- că pâinea se transformă ontologic în trup,
- sau că mântuirea depinde de această masă.

Cina este:

- o amintire a misiunii Unsului,
- o reafirmare a legământului între Dumnezeu și cei care aleg Binele,
- și un moment de angajament colectiv față de Adevăr și Duhul Sfânt.

3. Pavel schimbă totul: pâinea devine trup, vinul devine sânge

1 Corinteni 10:16: „Paharul binecuvântat... nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem... nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos?”

1 Corinteni 11:27-29: „Cine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic... se face vinovat de trupul și sângele Domnului.”

Aici apare o teologie nouă:

- participarea la Cina este mai mult decât amintire – este „împărtășire mistică” cu divinul,
- pâinea și vinul devin sacre, iar consumarea lor greșită aduce pedeapsă.

Aceasta nu are nici o bază în VT și nici în cuvintele lui Isus. Este introducerea magiei sacre.

4. Asemănarea cu mesele sacre din Misterele păgâne

În religiile antice:

- Osiris: pâinea era considerată „trupul zeului sfărâmat și înviat”.
- Dionisos: vinul era „sângele divin” care dă viață inițiaților.
- Mithra: inițiații participau la o masă secretă, ca semn al „renașterii”.

În toate aceste sisteme:

- zeul suferă, moare și este înviat,
- credinciosul se unește cu el printr-un ritual alimentar,
- și primește viață spirituală doar prin participarea la actul sacru.

Pavel nu inventează acest model. El doar îl integrează în teologia lui și îl aplică lui Isus.

5. Ce se pierde dacă Cina devine magică?

Se pierde tot ce ține de:

- alegere,
- conștiință,
- loialitate.

În viziunea lui Isus:

- Cina este un act de comuniune între oameni care au ales Adevărul.

- Este o reafirmare a căii lui Dumnezeu.
- Este o masă între frați.

În viziunea paulină:

- Cina devine o porție de „trup” și „sânge” obligatorii pentru viață.
- Nu mai contează dacă înțelegi, dacă alegi sau dacă ești loial Adevărului.
- Contează doar dacă ai primit „sacramentul”.

6. Cina ca legământ – imaginea corectă

Adevărata semnificație a Cinei este:

- nu consumarea unei substanțe, ci întărirea unei convingeri.
- nu magie sacră, ci fidelitate față de misiunea Unsului.
- nu împărtășire cu un trup mistic, ci unire în Adevăr, prin Duh.

Isus nu s-a „dat să fie mâncat”.
El și-a dat viața – adică a fost ucis de o lume care a urât Adevărul – și a lăsat ucenicilor un mod simplu de a-și aminti de El și de angajamentul lor.

7. Concluzie: Cina – profeție sau mister?

Dacă Cina este o amintire profetică:

- în centrul ei se află Unsul ca exemplu de loialitate,
- iar participanții își reînnoiesc alegerea Binelui.

Dacă Cina este o masă sacră mitologică:

- în centrul ei se află „trupul și sângele” unei divinități,
- iar participanții sunt „mântuiți” prin consumare ritualică, nu prin alegeri morale.

Aceste două modele sunt ireconciliabile.